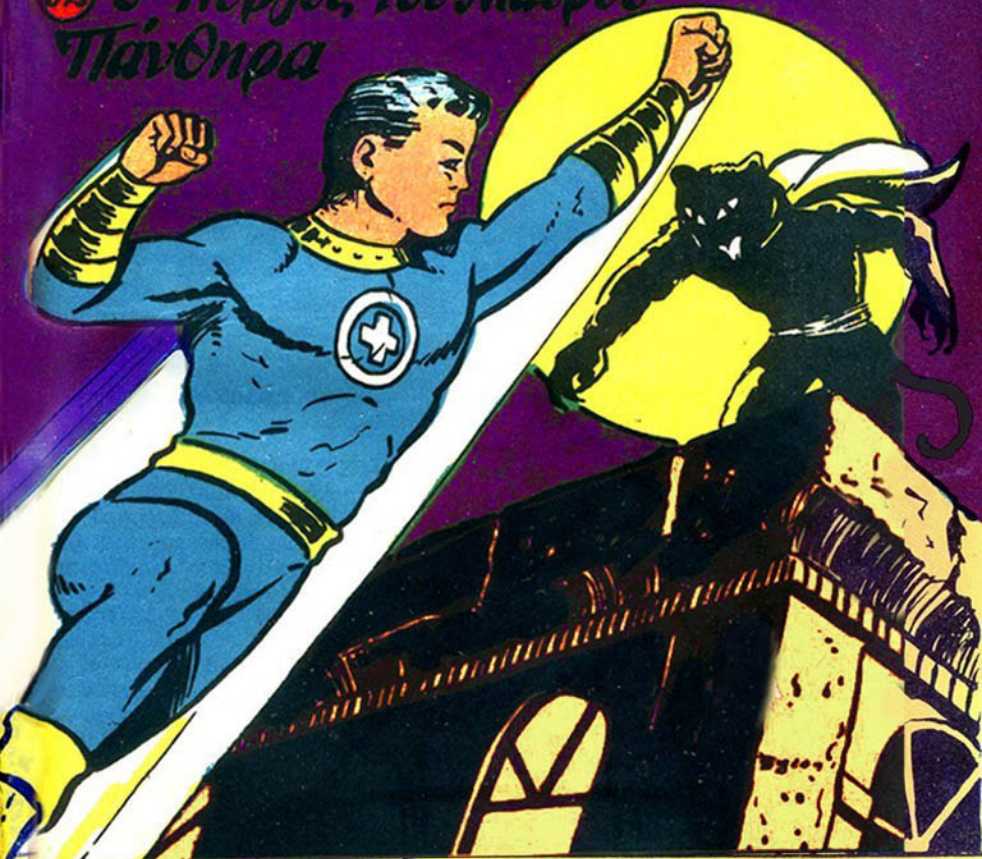

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

62 Ο Πύργος του Μαύρου Πάνθηρα

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο Ξηληνας
Υπεράνθρωπος

**Οι Μαύροι
'Ανθρωποπάνθηρες!**

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ, ο κωμικός νάνος, και ο Τσιπιτσιπί το τερατάκι με το ράμφος που λισού, οι δυο παρόξενοι και άστείοι φίλοι των 'Υπερανθρώπων, είναι καθισμένοι μόνοι τους στη βεράντα.

Ο νάνος διαβάζει και το τερατάκι ακούει με προσοχή άνοιγοκλείνοντας το ράμφος του και γουρλώνοντας τα μάτια του.

Το βιβλίο που διαβάζει ο Κοντοστούπης έχει τον τίτλο: «'Ιστορίες και θρύλοι από την 'Αφρική».

«...Στην καρδιά της 'Αφρικής — διαβάζει ο νάνος —

σέ πιά περιοχή άπάτητη και παρθένα, όπου ούτε οι ιθαγενείς βέν μπορούν να μπουν, γιατί είναι ζωσμένη από πανύψηλα βουνά γεμάτα γκρεμούς, ζή ή φυλή των Μαύρων 'Ανθρωποπάνθηρων! Οι ιθαγενείς διηγούνται πολλά για τα μυστηριώδη αυτά πλάσματα. Λένε ότι είναι ένα κράμα ανθρώπου και πάνθηρα. Παρπατούν στα πίσω πόδια τους, όρθιοι, και χρησιμοποιούν τα μπροστά πόδια τους σαν χέρια! 'Η δύναμή τους είναι καταπληκτική! Μ' ένα χτύπημα μπορούν να σκοτώσουν ελέφαντα ή να γκρεμίσουν ένα χεντρό δέντρο!...»

— Παραμύθια!, λέει ο Τσιπιτσιπί περιφρονητικά. Ντέν τα πιστεύω αυτά!

—Μήπως τὰ πιστεύω ἐγώ, παλιότερατάκι; λέει ὁ Κοντοστούπης. Διαβάζουμε γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα μας! Βούλωσε λοιπὸν τὸ ράμφος σου καὶ ἄκου!

Καὶ ὁ νάνος συνεχίζει τὸ διάβασμα:

«...Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ ἀπ' ὅλα ὅσα διηγούνται οἱ ἰθαγενεῖς γιὰ τοὺς ἀνθρωποπάνθηρες αὐτοὺς εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὰ φανταστικά αὐτὰ ὄντα... πετοῦν! Ναί! Πετοῦν σὰν ἀετοί, ἀλλὰ μὲ ταχύτητα πολὺ πιὸ μεγάλη! "Ἐτσι, τουλάχιστον, ὑποστηρίζουν οἱ ἰθαγενεῖς. Προσθέτουν μάλιστα ὅτι, ἂν οἱ ἀνθρωποπάνθηρες μπορούσαν νὰ βγῶν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τους, θὰ κατέστρεφαν τὰ πάντα! Δὲ βγαίνουν ὅμως ἀπὸ ἐκεῖ γιατί τοὺς κρατᾶει δεμένους στὸν τόπο τους ἢ κατὰρα ἐνὸς ἀρχαίου μάγου! Σύμφωνα μὲ τὴν κατὰρα αὐτὴ, ἂν ἔστω κι' ἓνας ἀνθρωποπάνθηρας βγῆ ἀπὸ τὴ χώρα τους, ὀλόκληρη ἡ φυλὴ τους θὰ ἐξοντωθῆ ἀπὸ ἰπτάμενους ἀνθρώπους!...»

Ὁ Κοντοστούπης κλείνει τὸ βιβλίο μὲ δρόντο καὶ μουρμουρίζει:

— Κουραφέξαλα! Αὐτὸς ποὺ τάγραφε αὐτὰ δὲν εἶχε, φαίνεται, τὶ νὰ κάνη κι' ἕκατσε καὶ κατέβασε ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρλούμπες! Ἀνθρωποπάνθηρες ποὺ πετοῦν καί... πράσινα ἄλογα!

Τὴν ἴδια στιγμή, στὴν καρδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, σὲ μιὰ κοιλάδα ζωσμένη ὀλόγυρα ἀπὸ

πανύψηλα ἀπότομα καὶ βραχώδη βουνά, παράξενα πλάσματα κάνουν κάτι ἐξίσου παράξενο.

Γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά, ἓνα πλῆθος ἀπὸ ἀλλόκοτα ὄντα ἔχουν στήσει ἓναν περίεργο χορὸ. Εἶναι μαύροι πάνθηρες, ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς κοινούς πάνθηρες, ποὺ ζοῦν στὴ ζούγκλα. Χορεύουν περπατώντας στὰ πίσω πόδια τους, ὄρθιοι σὰν ἀνθρώποι καὶ ἔχουν κάτι πολὺ ἀνθρώπινο στὴν ἐμφάνισί τους!

Τὰ μπροστινά τους πόδια σαλεύουν σὰν χέρια καὶ ἀπὸ τὰ τρομερὰ στόματά τους βγαίνουν ρυθμικὲς κραυγὲς σὰν τραγοῦδι:

«Ἀχούα ἀκάπο

Ἄντάλα μαντό!

Μενόα χουάπο

Παλέμα φαό!...»

Τὰ λόγια αὐτὰ θὰ ἦσαν κατανοητὰ γιὰ ἓναν ἐξερευνητὴ, ποὺ ἔχει μάθει ὅλες τὶς γλώσσες, τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς, γιατί εἶναι ἓνα κράμα ἀπὸ τὶς διάφορες αὐτὲς γλώσσες!

Νὰ τὸ νόημα τοῦ τραγουδιοῦ τῶν ἀλλόκοτων αὐτῶν ἀνθρωποπάνθηρων:

«Ἡ φυλὴ τῶν Ἀντάλα τῶν Ἀνθρωποπάνθηρων, εἶναι προωρισμένη νὰ κατακτήσῃ μιὰ μέρα τὸν κόσμο! Περιμένουμε μόνον νὰ λυθῆ ἡ ἀρχαία κατὰρα, ποὺ μᾶς κρατᾶει δεμένους ἐδῶ! Περιμένουμε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν! Καὶ τότε οἱ Ἀντάλα, οἱ Ἀνθρωποπάνθηρες, θὰ ξεχυθοῦν σ' ὅλο τὸν

κόσμο και τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, οἱ μαύροι ἄνθρωποι και οἱ ἄσπροι ἄνθρωποι θὰ δοκιμάσουν τὴ δύναμί μας! Εἶναι γραμμένο στὰ ἱερά βιβλία τῶν προγόνων μας! Ἡ φυλὴ τῶν Ἀντάλα εἶναι προωρισμένη νὰ κατακτήσῃ μιὰ μέρα τὸν κόσμον!...»

Ὁ χορὸς γίνεται ὄλο και πὶο γοργὸς γύρω ἀπὸ τὴ μεγάλη φωτιά! Σιγά - σιγά μεταβάλλεται σ' ἓνα ξέφρενο στριφογύρισμα και, ξαφνικά, γίνεται κάτι σχεδὸν ἀπίστευτο: οἱ μυστηριώδεις μαύροι ἄνθρωποπάνθηρες ἀπογειώνονται και ἀρχίζουν νὰ πετοῦν στὸ νυχτωμένο ἀέρα με δα:μονισμένη ταχύτητα τραγουδώντας πάντα τὸ ἴδιο τραγούδι:

«Ἄχουά ἀκάπο
Ἀντάλα μαντό!
Μενόα χουάπο
Παλέμο φαό!...»

Ἐπειτα οἱ ἄνθρωποπάνθηρες σκορπίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι και τρυπώνουν στὶς φωλιές τους, μεγάλες σπηλιές στὶς πλαγιές τῶν πανύψηλων βουνῶν!

Ἐκεῖ, ξαπλώνουν σὲ στρώματα ἀπὸ ξερὰ χόρτα και τὸ ρίχνουν στὸν ὕπνο.

Ἕνας μόνο μένει ἄγρυπνος. Ἕνας νεαρὸς ἄνθρωποπάνθηρας πὶο ρωμαλέος πὶο λυγερός και πὶο μεγαλόσωμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Κάθεται μέσα στὴ φωλιά του, με τὰ κίτρινοκόκκινα μάτια του γεμὰτα στοχασμούς, και μουρμουρίζει:

—Ἡ ἀρχαία κατάρα, πού

μὰς κρατᾷ δεμένους ἐδῶ, εἶναι ἓνα παραμῦθι! Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν τέτοιες ἀνοησίες! Νοιώθω τὶς δυνάμεις μου νὰ ξεχειλίζουν και τὸ μυαλό μου θέλει νὰ δῆ, νὰ μελετήσῃ, νὰ μάθῃ! Θὰ φύγω μόνος μου και θὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κόσμον και σὲ λίγο θὰ ἔχω γίνῃ κοσμοκράτορας!

Βγαίνει ἀπὸ τὴ φωλιά του και στήνει τὸ αὐτί του. Ἀπὸ τὶς διπλανὲς φωλιές ἀκούγονται τὰ ροχαλιτὰ τῶν ἄλλων ἄνθρωποπάνθηρων, πού κοιμούνται βαθειά.

Μ' ἓνα ἔλαστικὸ πήδημα, ὁ νεαρὸς ἄνθρωποπάνθηρας ἀπογειώνεται ἀθόρυβα και τὸ μαύρο κορμί του σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα τῆς νύχτας!

Πετάει πρὸς τὴ δύσι πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ και τὴν Ἀμερικὴ!...

Ὁ Μυστηριώδης
Πυργοδεσπότης.

ΕΝΑΣ μεγάλος ἀφέντης ζῆ σ' ἓναν παλιό, μεγάλο, ἀρχοντικὸ πύργο, σπὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους, ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Οἱ χωρικοὶ πού ζοῦν γύρω ἀπὸ τὸν πύργο καλλιεργώντας τὰ χωράφια τους δὲν ἔχουν δὴ ποτὲ στὸ πρόσωπο τὸν ἄνθρωπο αὐτό!

Εἶχε ἔρθει, λένε, μερικὲς μῆνες πρὶν μετὰ τὸ κορμί του τυλιγμένο μ' ἓνα φαρδὺ και μακρὺ παλτό, μετὰ τὸ πρόσωπό του κρυμμένο μ' ἓνα μεγάλο κασκῶλ και μετὰ τὰ χέρια του

χωμένα σε τεράστια γάντια. Είχε πάει στον κτηματομεσίτη του γειτονικού χωριού, που είχε τα κλειδιά του πύργου, και είχε αγοράσει τον πύργο πληρώνοντας άμέσως με ολοκαίνουργα κολληριστά χαρτονομίσματα.

Είχε έπειτα εγκατασταθή στον πύργο, χωρίς κανέναν υπηρέτη και δεν έβγαине από εκεί παρά μόνο τα θράδια για να κάνει παλύωρους περιπάτους μέσα στο δάσος.

Έκείνο που παραξένευε ιδιαίτερα τους χωρικούς ή-

ταν ότι πάντα ακόμα κι όταν έκανε μεγάλη ζέστη, ο μυστηριώδης πυργοδεσπότης έβγαине με το παλτό, με το κασκόλ, και με τα γάντια του!...

Οί γλώσσες των χωρικών παίρνουν και δίνουν για τον παράξενο άφεντη του πύργου. Λένε πως σκεπάζει το πρόσωπό του και τα χέρια του, γιατί το δέρμα του είναι γεμάτο φριχτές πληγές! Οί πληγές αυτές - λένε - του φέρνουν πυρετό και ρίγος γι' αυτό δε βγάζει ποτέ από πάνω του το παλτό!

Αν όμως οί χωρικοί ήξεραν την αλήθεια για τον πυργοδεσπότη, θα τρόμαζαν τόσο πολύ ώστε θα εγκατέλειπαν άμέσως και τα σπίτια τους και τα χωράφια τους και θα έφευγαν μακριά, όσο πιο μακριά μπορούσαν από τον πύργο και τον ιδιοκτήτη του!

Γιατί ο «άνθρωπος» αυτός δεν είναι άνθρωπος! Όταν μπαίνει στον πύργο του, που είναι ζωσμένος από μία πανύψηλη μάντρα με συρματοπλέγματα στην κορυφή της, πετάει άμέσως από πάνω του κάθε ρούχο και μένει γυμνός!

Δεν είναι άνθρωπος! Είναι ένας μεγαλόσωμος μαύρος άνθρωποπάνθηρας, ο νεαρός εκείνος άνθρωποπάνθηρας που είχε άψηφήσει την αρχαία κάταρα και είχε φύγει από τη χώρα των προγόνων του!

Είναι ο άνθρωποπάνθηρας, που τ' όνειρό του είναι να γί-

Και ο άνθρωποπάνθηρας έκσφενδονίζει τη χειροβομβίδα!

νή κόσμοκράτορας!

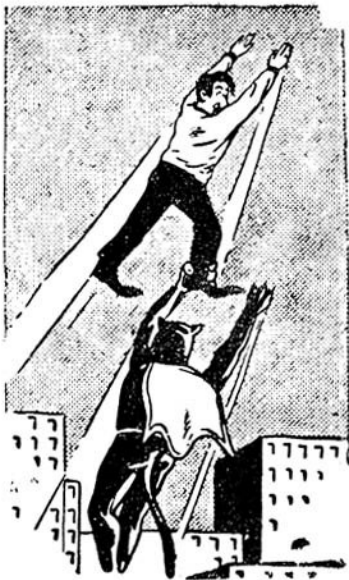
Κλεισμένος μέσα στον παλιό πύργο, ο ανθρωποπάνθηρας περνάει τις μέρες του μελετώντας. Μαθαίνει πρώτα καλά την αγγλική γλώσσα κι' έπειτα με τη βοήθεια διαφόρων συγγραμμάτων, μαθαίνει μηχανική, χημεία και άλλες επιστήμες! Τις μαθαίνει γοργά και εύκολα, γιατί τὸ μυαλό του είναι προικισμένο με έξαιρετική αντίληψη και έξυπνάδα.

Κάτω, στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ὁ καταπληκτικὸς ανθρωποπάνθηρας ἔχει ἐγκαταστήσει ἕνα τέλειο ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, ὅπου ἀσκεῖται κάνοντας διάφορα πειράματα.

Τις νύχτες ὁ ἀλλόκοτος πυργοδεσπότης βγαίνει ἀπὸ τὸν πύργο του καί, τυλιγμένος μετὸ παλτό του, τὸ κασκῶλ καὶ τὰ γάντια, χώνεται μέσα στὸ δάσος.

Ἐκεῖ, γδύνεται, κρύβει τὰ ρούχα του στὴν κουφάλα ἑνὸς δέντρου καὶ ἀπογειώνεται. Ταξιδεύει μακριά, πολὺ μακριά ἀπὸ τὸν πύργο, γιατί δὲ θέλει νὰ μαθευτῆ τὸ κρησφύγετό του, κι' ἔπειτα κατεβαίνει μέσα στὸ πρώτο ἀγρόκτημα ποὺ θὰ συναντήσῃ καὶ χορταίνει τὴν πείνα του καταβροχθίζοντας κανένα μοσχάρακι!

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπισκέπτεται ἕνα ἐργοστάσιο ἐπιστημονικῶν ὀργάνων. Μπαίνει κρυφὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, κλέβει τὰ ὄργανα, ποὺ χρειάζεται κάθε φορὰ καὶ φεύγει!

Ἄντάλα ἀρπάζει τὸν νάνο ἀπὸ τὸ πόδι.

Ἄλλοίμονο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ θελήσουν νὰ δοκιμάσουν νὰ τὸν σταματήσουν! Τὸς συντρίβει τὸ κρανίο μ' ἕνα μόνο χτύπημα τῶν μπροστινῶν ποδιῶν του!

Τέλος, ἐπιστρέφει πετώντας στὸ δάσος, ὅπου ἔχει κρύψει τὰ ρούχα του, ντυνεται καὶ γυρίζει στὸν πύργο του ἤσυχχα - ἤσυχχα σὰν ἕνας εἰρηνικὸς γέρος, ποὺ δὲ θέλει ἀπὸ τὴ ζωὴ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ γαλήνη καὶ ἡρεμία!

Ἄφου κοιμηθῆ λίγες ὥρες

τὸ ἐπόμενο πωϊνὸ κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο ἐργαστήριό του καὶ συνεχίζει τὰ πειράματα του μὲ τὰ νέα ὄργανα ποὺ ἐκλεψε.

—Θὰ τελειοποιηθῶ!, μουρμουρίζει κάθε τόσο στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Θὰ τελειοποιηθῶ! Καὶ τότε...

Καὶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγαίνει ἓνα ἀπαίσιον γρύλλισμα σατανικοῦ θριάμβου!...

«Ἦρθαν, σὰς λέω!»

ΗΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ τῶν Ὑπεράνθρωπων παίρνει τὸ πρόγευμά της. Εἶναι ὄλοι ἐκεῖ καθήμενοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ γυναίκα του Ἔλσα, ὁ Κεραυνὸς, ὁ Ἐλ Γκρέκο, ἡ Ἀστραπὴ ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας, τὸ Παιδί - Θαῦμα, καὶ ὁ Τσιπιτσιπί.

Ὁ Κοντοστούπης ποὺ εἶχε βγῆ γιὰ νὰ κάνῃ ἓναν πωϊνὸ περίπατο μπαίνει ξαφνικὰ στὸ σπίτι, μουρμουρίζοντας:

—Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικάει! ὄλα τὰ κακὰ σκορπᾶ! Τὴν πάθαμε, παιδιά! Ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Εἶναι κατάχλωμος καὶ τρέμει σὰν ψάρι. Τὰ μάτια του ἔχουν πεταχτῆ ἔξω σὰν τῆς γαρίδας καὶ ἡ μεγάλη, ἀστεία μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει νευρικά.

Ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βγάζει ἓνα σπαραχτικὸ στεναγμό.

—Ὦωωωχ!, κάνει πάλι. Ἡ καρδούλα μου!

Οἱ ἄλλοι τὸν κυττάζουν παραξενεμένοι.

—Τὶ ἔπαθες Κοντοστούπη; ρωτᾶει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Γιατί κάνεις ἔτσι;

—Εἶ... εἶναι νὰ μὴν κάνω ἔτσι; τραυλίζει ὁ νάνος. Αὐτὴ τὴ φορά τὴν πάθαμε, σὰς λέω! Ἦρθαν οἱ πάνθηρες, οἱ μαῦροι ἀνθρωποπάνθηρες! Ἦρθαν σὰς λέω!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κυττάζονται μεταξύ τους. Σίγουρα - σκέπτονται - ὁ καημένος ὁ Κοντοστούπης τρελλάθηκε ξαφνικά!

— Ποιοὶ... ἀνθρωποπάνθηρες; ρωτᾶει ὁ Ἐλ Γκρέκο μὲ συμπόνια.

—Οἱ ἀνθρωποπάνθηρες!, ἀπαντᾶει ὁ Κοντοστούπης. Ἦρθαν! Ἦρθαν, σὰς λέω!

—Ἐγὼ ξέρω γιὰ ποιοὺς ἀνθρωποπάνθηρες τοὺς λέει ὁ Τσιπιτσιπί. Ἐντὼ καὶ πολλοὺς μῆνες, ὁ Κοντοστούπης κι' ἐγὼ νταβάσαμε σ' ἓνα βιβλίον μιὰ ἱστορία, ἓνα παραμῦθι: γιὰ κάτι μαῦρους ἀνθρωποπάνθηρες, ποὺ ζοῦν στὴν Ἀφρική! Φαίνεται πὼς ὁ Κοντοστούπης τοὺς θυμήθηκε σήμερα ξαφνικά καί... τοῦ ἔστριψε!

—Τὸν κακό σου τὸν καιρό πρῶτοτερατάκι!, γρυλλίζει ὁ νάνος κατακόκκινος ἀπὸ θυμό. Μοῦστριψε, ἔ; Πολὺ καλά! Διαβάστε τότε αὐτὸ ἐδῶ!

Καί, βγάζοντας μιὰ ἔφημερίδα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὴν πετάει πάνω στὸ τραπέζι!

Χαμογελώντας, ο Ύπεράνθρωπος παίρνει την εφημερίδα, την ανοίγει και το χαμόγελό του χάνεται. Το πρόσωπό του σβαραλεύει και τὰ φρύδια του ζαρώνουν.

—Περίεργο!, μουρμουρίζει. Πολύ περίεργο! Ακούστε!

Και διαβάζει:

«Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΠΑΝΘΗΡΑΣ»

Μιά τρομοκρατική είδηση, που μοιάζει με παροιμία!

»Η διεύθυνση της αστυνομίας ανακοίνωσε κάτι έκπληκτικό και άπιστευτο, που μέρες τώρα κρατούσε μυστικό, με την ελπίδα ότι θα κατάρθωνε στο μεταξύ να απομακρύνη τον κίνδυνο...

»Ένα φοβερό ζώο ένα μεγάλο αγρίμι: τριγυρίζει τις νύχτες στις πόλεις και στις έξοχες, γύρω από τη Νέα Ύορκη και καταδροχίζει ζώα ή κλέβει διάφορα πράγματα!

»Όσοι είδαν το αγρίμι αυτό (είναι πολύ λίγοι γιατί οι περισσότεροι από αυτούς βρήκαν το θάνατο!) διηγούνται πράγματα που δυσκολεύεται κανείς να τὰ πιστέψη.

»Λένε ότι πρόκειται για ένα τεράστιο μαύρο πάνθηρα, που περπατάει όρθιος στα πίσω πόδια του και μοιάζει πολύ με άνθρωπο! Λένε ότι ο μαύρος αυτός άνθρωποπάνθηρας είναι άτρωτος στις σφαίρες γιατί μερικοί αστυνομικοί που τον είδαν άδεια-

σαν επάνω του τὰ πιστόλια τους, χωρίς αυτός να πάθη τίποτα! Και λένε (αυτό όμως, σίγουρα, είναι δημιούργημα τής φαντασίας τους) ότι το άλλοκοτο αυτό πλάσμα... πετάει! Ναι! Ίσχυρίζονται: ότι το είδαν να άπογειώνεται και να φεύγει πετώντας, άκριβώς όπως οι ξακουστοί Ύπεράνθρωποι, οι Προστάτες τής Άνθρωπότητας!

»Δέν μπορεί δέβαια κανείς να πιστέψη μια τόσο φανταστική και άπίθανη ιστορία. Ένα όμως πράγμα είναι σίγουρο: "Ότι ο μαύρος αυτός πάνθηρας ύπάρχει και ότι κλέβει άποκλειστικώς έπιστημονικά όργανα και διάφορες χημικές ουσίες χρήσιμες για χημικά πειράματα! Κλέβει έπίσης και βιβλία με έπιστημονικό περιεχόμενο!

»Τό μυστήριο παραμένει άνεξηγήτο, γιατί παρ' όλες τις προσπάθειές της ή αστυνομία δέν μπόρεσε ακόμα να έξακριβώσει τι κρύβεται πίσω άπ' όλα αυτά!...»

Ό Ύπεράνθρωπος σηκώνει τό κεφάλι του από την εφημερίδα και κυττάζει γύρω. Τά πρόσωπα τών άλλων φανερώνουν τώρα βαθειά άπορία και έκπληξη. Τό ράμφος του Τσιπιτσιπ άνοίγει και κλείνει σπασμωδικά.

—Είναι... είναι σαν τούς άνθρωποπάνθηρες του βιβλίου!, λέει χαλά. Ό Κοντοστούπης είχε ντικίο!

—Ό Κοντοστούπης έχει πάντα δικίο, τέρας!, λέει με καμάρι ο νάνος. Και τώρα τι

θά γίνουμε; Γέμισε η Άμερική από μαύρους ανθρωποπάνθηρες, που είναι δυνατοί και άτρωτοι: και πετούν σαν τους Ύπερανθρώπους! Είμαστε χαμένοι! Όχι η καρδιά μου!

«Ο Θεός βοηθός!»

ΠΕΡΝΟΥΝ μερικές στιγμές χωρίς κανένας μέσα στην τραπεζαρία του σπιτιού των Ύπερανθρώπων να μιλήσει.

Με μια λαβή ο Κερωνός ρίχνει τον ανθρωποπάνθηρα πάνω σ' ένα τοίχο.

‘Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο σπάζει πρώτος τη σιωπή.

—Δέν πρέπει να πιστεύουμε άμέσως ό,τι διαβάζουμε στις έφημερίδες!, λέει. Ίσως πρόκειται για κανένα πάνθηρα που ξέφυγε από κάποιο τσίρκο! Το χέρι των ανθρωπων που τον πυροβόλησαν έτρεμε, φαίνεται, και οι σφαίρες δέν τον χτύπησαν! Έτσι σχημάτισαν την εντύπωση: πώς ό πάνθηρας είναι άτρωτος! ‘Ο υπερβολικός τρόμος τους, έξάλλου, τους έκανε να νομίσουν ότι ό πάνθηρας πετάει! Φαίνεται...

—Καλέ τι μάς λές!, τον διακόπτει ό Κοντοστούπης. Πολύ άπλά και ρόδινα τα βλέπεις όλα, Έλληνα! Άφου τα ξέρεις όλα, μπορείς να μου πής γιατί ό πάνθηρας αυτός του... τσίρκου κλέβει έπιστημονικά όργανα και χημικές ούσιες; Μήπως τα πράγματα αυτά τον ακολουθούν μόνα τους από τον... υπερβολικό φόβο τους;

Οί άλλοι γελούν με τό πνεύμα του Κοντοστούπης. ‘Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κοκκινίζει: έλαφρά.

—Όμολογώ, λέει, πώς ή υπόθεση αυτή δέν είναι: πολύ άπλη. Ύπερέλληνα, βόλε τό ροδίοφωνο. Είναι ή ώρα των ειδήσεων. Ίσως ακούσουμε κάτι νεώτερο.

‘Ο μικρός γυιός του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και της Άστραπής ύπακούει: και σε λίγο ακούγεται: μέσα από τό ραδιόφωνο ή φωνή του έκφωνητή:

«Έδώ ραδιοσταθμός της Νέας Υόρκης! Ή είδησε: πού μεταιδίδουμε είναι καταπληκτική και τρομερή. Τηλεγραφοφούν από την Ουάσιγκτων ότι ο Πρόεδρος της 'Αμερικής πήρε σήμερα το πρωί ένα παράξενο τελεσίγραφο! Προέρχεται από τον περίφημο μαύρο ανθρωποπάνθηρα, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφουν σήμερα οἱ ἐφημερίδες, καὶ λέει τὰ ἑξῆς: «Ἐπιτέλους, εἶμαι ἔτοιμος! Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐξοντώσω τὸν πληθυσμὸ τῆς 'Αμερικής καὶ ὅλου τοῦ κόσμου καὶ νὰ καταστρέψω ὅλες τὶς πόλεις! Ἔχω ὅλα τὰ μέσα, ἐπισημαστικά, σωματικά καὶ πνευματικά, γιὰ νὰ συντρίψω κάθε ἀντίσταση! Τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ σώσει καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς πόλεις εἶναι νὰ δηλώσει ἡ Κυβέρνησις τῆς 'Αμερικής κ' ἔπειτα οἱ κυβερνήσεις ὅλων τῶν ἄλλων χωρῶν, ὑποταγῆ σὲ μένα τὸν Ἄντάλα, τὸν Ἀνθρωποπάνθηρα, τὸν ἀκατανίκητο Κοσμοκράτορα! Ἀπόψε, μόλις νυχτώσει, θὰ κάνω μιὰ μικροεπίθεση: ἐναντίον τῆς Νέας Υόρκης, γιὰ νὰ δείξω στὸν Πρόεδρο τῆς 'Αμερικής, τί περιμένει τὸν ὑπόλοπο κόσμο! Προσέξτε ὅμως! Μὴ δεκτιμάσετε νὰ μὲ ἐμποδίσετε, γιὰτί τότε θὰ μὲ κάνετε νὰ καταστρέψω ἐντελῶς ὀλόκληρη τὴν πόλιν τῆς Νέας Υόρκης!»

»Ἡ Κυβέρνησις δὲν ξέρει πῶς νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ τελεσίγραφο καὶ τὴν ἐκπληκτικὴ ἀπειλὴ

— Πέσε μέσα στις φλόγες!
Μέσα στις φλόγες!

τοῦ ἀνθρωποπάνθηρα! Δὲν ἀποκλείεται νὰ πρόκειται: ἀπλῶς γιὰ μιὰ φάρσα, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι: πράγματι: σὲ θέσι: ὁ Ἄντάλα νὰ προκαλέσει τὶς καταστροφές πού ἰσχυρίζεται: ὅτι: μπορεῖ νὰ κάνει! Πάντως, καλοῦνται: ὅλοι: οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Υόρκης νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν πόλιν ἀπόψε ἢ νὰ χωθοῦν στὰ ἀντιαιετοπορικὰ καταφύγια!... Ὁ Θεὸς βοηθός!»

— Ὁ Θεὸς βοηθός!, λέει

κι' ο Κοντοστούπης κάνοντας τὸ σταυρὸ του μερικές φορές. Χίλιες φορές ὁ Θεὸς βοηθός!

Πετάγεται ὄρθιος καὶ φωνάζει:

— Ἐμπρὸς παιδιά! Τὶ καθάμαστε; Δὲ ἀκούσατε τὶ εἶπε ὁ σταθμός; Νὰ φύγουμε ὅλοι ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη!

— Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ξεχασες πὼς ἔχουμε ὀρκιστῆ νὰ πολεμάμε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἀνθρωπότητος; Θὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ Νέα Ὑόρκη τὴ στιγμή πού βρίσκεται σὲ τόσο μεγάλο κίνδυνο; Ἄν ἐσύ, Κοντοστούπη, ξεχασες τὸν ὄρκο πού ἔδωσες, ἐμεῖς...

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος σὰν ἀστακός. Τὰ λόγια τοῦ Ὑπεράνθρωπου τὸν θίγουν, μὰ πρὶν πολὺ τὸν ἀγγίζει: ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὸ ἐπιτημητικὸ βλέμμα πού τοῦ ρίχνει ἡ Ἀστραπή.

Ἔτσι: ὁ νάνος κάνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία καὶ παίρνοντας προσβεβλημένο ὕφος, λέει:

— Δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ἓνα ἀστεῖο Ὑπεράνθρωπε κι' ἐσὺ τὸ παίρνεις ἀμέσως στὰ σοβαρά! Ὁ Κοντοστούπης δὲν ξεχνάει ποτὲ τοὺς ὄρκους του, μωρέ! Εἶναι πάντα ἔτοιμος νὰ ριχτῆ στὴ μάχη γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητος! Εἶναι πάντα ἔτοιμος...

— Νὰ λιποθυμήσῃ!, συμπληρώνει ὁ Τσιπιτσιπί.

Καὶ μ' ἓνα τεράστιο πήδη-

μα βγαίνει ἀπὸ τὴν τραπεζαρία καὶ χάνεται μέσα στὸν κῆπο...

Ὁ Νάνος
καὶ ὁ Πάνθηρας

ΕΧΕΙ ψυχτώσει... Πάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη πόλι τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχουν πέσει τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, παλεύοντας μὲ τὰ ἑκατομμύρια φῶτα τῶν δρόμων καὶ τῶν κτιρίων.

Μιὰ νεκρική σιωπὴ εἶναι ἀπλωμένη ἀπὸ τὴ μιὰ ἕως τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πρὶν μεγάλης πόλεως τοῦ κόσμου. Δὲν ἀκούγονται: οὔτε θρόμβοι αὐτοκινήτων καὶ τράμ, οὔτε φωνὲς ἀνθρώπων.

Οἱ δρόμοι: εἶναι ἔρημοι. Κα νέας διαβάτης δὲν κάνει τὰ πεζοδρόμια νὰ ἀνηχοῦν κάτω ἀπὸ τὰ δῆματά του. Τὰ αὐτοκίνητα, ἐντελῶς ἄδεια, εἶναι σταματημένα σὲ διάφορα σημεῖα τῶν δρόμων ἐγκαταλελειμμένα.

Ἐνα μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως πού ξεπερνᾷ τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια ψυχές, ἔχει καταφύγει στὴν ἐξοχή, γύρω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη!

Οἱ ὑπόλοιποι ἔχουν χαθῆ στὰ ὑπόγεια ἀντιαεροπορικά καταφύγια καὶ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν ἐπίθεσι τοῦ Ἀντόλα, τοῦ μαύρου ἀνθρωποπάνθηρα!

Μόνο τὰ αὐτοκίνητα τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους,

γεμάτα από ηρωϊκούς πυροσβέστες, που πιστοί στο καθήκον τους, δέχθηκαν να αντιμετωπίσουν την καταστροφή, που θα προκαλέσει ο μυστηριώδης έχθρός!

Στη σκέψη όλων διαγράφεται το ίδιο ερώτημα:

«Θά' επιτεθή πραγματικά ό 'Αντάλα; Κινδυνεύει στ' αλήθεια ή Νέα 'Υόρκη;» Η πρόκειται για μ'α φάρσα;»

Έκτός, όμως από τους πυροσβέστες, κι' άλλοι άνθρωποι άγρυπνούν, έτοιμοι να αντιμετωπίσουν την επίθεση.

Είνα: οι 'Υπεράνθρωποι οί "Ηρώες του Καλού, οί προστάτες της Ανθρωπότητας οί άδυσώπητες Διάκτες κάθε έχθρου του Κόσμου.

Είνα: τοποθετημένοι σε ταράτσες ουρανοξυστών σε διάφορα σημεία της πόλεως και περιμένουν, ψάχνοντας τον ουρανό με τ'α διαπεραστικά μάτια τους.

Στην κορυφή ενός πανύψηλου κτιρίου, ό Κοντοστούπης περιμένει κι' αυτός, τρέμοντας από τόν φόβο του, σταυροκοπούμενος και προφροντας προσευχές.

—Βάστα, καρδιά μου!, μωμουρίζει κάθε τόσο. Βάστα, καρδούλα μου! Μην κλωτσίς έτσι πάνω στα πλευρά μου, σαν άφηνιασμένο μου λάρ! Στο κάτω - κάτω μπορεί και να μην τόν δώ καν αυτόν τόν παλιό - 'Αντάλα, τόν άνθρωπο - πάνθηρα! 'Ολόκληρη Νέα 'Υόρκη, με εκατοντάδες χιλιάδες σπίτια, και σε μένα θά πέση τόν λα-

χείο; 'Εγώ λέω πως δέν θά ζυγώση καν κοντά μου ό άνθρωπο - πάνθηρας!

'Η σκέψη αυτή δίνει κουράγιο στον Κοντοστούπη που δέν χάνει την εύκαιρία ν' αρχίση τις ψευτοπαλληκαρίες.

—Δηλαδή εδώ που τ'α λέμε θάνατι τυχερός ό 'Αντάλα αν δέ βρεθή στο δρόμο μου! Δέν ξέρεις τί γίνεται! Μπορεί να θυμώσω και... να τόν χτυπήσω άσχημα!

Τόν θάρρος του νάνου γίνεται: όλο και πιό μεγάλο. 'Από κουβέντα σε κουβέντα ξεχνάει τους φόβους του και αρχίζει να γίνεται... άπειλητικός!

—Πολύ θά λυπηθώ, λέει, αν δέν συναντήσω απόψε αυτόν τόν ψευτοπαλληκαρά τόν 'Αντάλα! Θά σκάσω από τη φούрка μου, αν χάσω την εύκαιρία αυτή να άναμετρηθώ μαζί του! "Ας σε άρπάξω στα χέρια μου, άνθρωποπάνθηρα και να μη με λένε Κοντοστούπη, αν δέ σε κάνω... γαιδουρόγατα!... "Α... "Αγιοί Πάντες! Χάνομαι! Παί... παίρνω τ'α λόγια μου πίσω!

Μ'α μαύρη μορφή σκίζει γοργά τόν άέρα και προσγειώνεται άπαλά στην άλλη άκρη της άπέραντης ταράτσας όπου βρίσκεται ό νάνος!

'Ο Κοντοστούπης γουρλώνει τ'α μάτια του και ή γλώσσα του πάει να πεταχτή έξω από τόν τρόπο και την άγωνία!

Είνα: ένας πάνθηρας! 'Ενας μαύρος πάνθηρας που στέκεται όρθιος σαν άνθρω-

πος! "Ένας μαύρος άνθρωποπάνθηρας! Είναι, σίγουρα ό 'Αντάλα!

Ο άνθρωποπάνθηρας στέκεται στην άκρη τής ταρατσας κυττάζοντας γύρω, ενώ από τὸ στόμα του βγαίνει ένα σιγανὸ γρύλλισμα πὸ φανερώνει δίψα γιὰ καταστροφή.

Σὲ μιὰ ζώνη περασμένη στὴ μέση του, κρέμονται κάτι μετάλλινα σφαιρικά ἀντικείμενα.

«Χειροβομβίδες!, σκέπτεται: ὁ νάνος, Χριστουλάκη μου! Κάνε νὰ μὴ με δῆ! Κάνε νὰ μὴ με πάρη εἶδησι! "Άγε 'Ονούφριε προστάτη μου ἐξαφανίσε με ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς! "Ὀχ ἡ καρδούλα μου! Δὲν ἀντέχω ἄλλο! Θὰ πάθω συγκοπή!»

Ο ἄνθρωποπάνθηρας φέρνει τὸ χέρ: του στὴ ζώνη του καὶ ἀποσπᾶ μιὰ χειροβομβίδα. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἐκσφενδονίζει τὴ χειροβομβίδα ἐναντίον ἐνὸς γειτονικοῦ οὐρανοξύστη.

Ἐπακολουθεῖ μιὰ τρομακτικὴ ἐκρηξι: καί, γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἡ νύχτα γίνεται μέρα!

Ο οὐρανοξύστης τινάζεται ὀλόκληρος στὸν ἀέρα καὶ σκορπιίζεται: ὀλόγυρα σὲ χιλιάδες μικρὰ κομμάτια!

"Ένα γέλιο πὸ μοιάζει μὲ νιαούρισμα τῆγρης ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ 'Αντάλα.

—Χά, χά, χά!, κάνει ὁ ἄνθρωποπάνθηρας. Οἱ ἀτομικὲς χειροβομβίδες μου εἶναι πιὸ

καταστρεπτικὲς ἀπ' ὅσο φανταζόμουν! Τὸ μάθημα θὰ εἶναι: τραμερὸ γιὰ τὴν Κυβέρνησι: τῆς 'Αμερικῆς! Ἐμπρὸς τώρα! Ἄς συνεχίσουμε τό... θεάρεστο ἔργο μας!

Καί μ' ἓνα πήδημα προσγειώνεται: κάτω, στὸ δρόμο.

Τὰ στριφογυρίσματα τοῦ νάνου

ΕΠΑΝΩ στὴν ταρατσα τοῦ οὐρανοξύστη, ὁ Κοντοστούτης τρέμοντας σάν βρεγμένο σκυλί, κλείνει τ' αὐτιά του μὲ τὶς παλάμες του γιὰ νὰ μὴ ἀκούση τὶς ἐκρήξεις πὸ θὰ ἐπακολουθήσουν!

—Μ' ἔφαγες ἄτιμε ἄνθρωποπάνθηρα!, τραυλίζει. "Ὀχ ἡ καρδούλα μου! Τὶ νὰ σοῦ κάνω, μωρὲ 'Αντάλα! Ἐπρεπε νὰ μὴ ἦμουν καρδιακὸς καὶ θὰ σοῦ εἰδεχνα ἐγώ... πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος!

Καί τότε μιὰ σκέψι ἀστούφτει στὸ μυαλὸ τοῦ πανικόβλητου νάνου: "Αν ὁ 'Αντάλα οἶξη καμμιὰ χειροβομβίδα ἐναντίον τοῦ οὐρανοξύστη ὅπου βρίσκεται ὁ Κοντοστούτης, καί τὸν τινάξη στὸν ἀέρα;

Ἡ σκέψι: αὐτὴ πολλαπλασιάζει τὸν τρόμο τοῦ Κοντοστούτη καὶ τὸν ἀποτρελλαίνει!

Μὴν ξέροντας τὶ κάνει, ὁ νάνος, ἀντὶ νὰ ἀπογειωθῆ καὶ νὰ φύγη πετώντας, τρέχει στὴν ἄκρη τῆς ταρατσας καὶ πηδάει: κάτω, στὸ δρόμο, ὅπου ὁ 'Αντάλα ἐκσφενδονίζει

τις ατομικές χειροβομβίδες του έναντίον τών γύρω κτιρίων, γκρεμίζοντας τα και σκορπίζοντας τα στον αέρα!

Τό κορμί του νάνου σκίζει τον αέρα σαν βούβα και πηγαίνει: και πέφτει πάνω στους ώμους του ανθρωποπάνθηρα!

‘Ο άνθρωπος κι’ ο ανθρωποπάνθηρας κυλιώνται: χάμω και τὰ μανιασμένα ούρλιαχτά του ‘Αντάλα σμίγουν με τὰ ύστερικά ξεφωνητά του Κοντοστούπη, κάνοντας μιάν αλλόκοτη δυσαρμονία!

—Πάω... πάω... πάω... πάω... πάω!, λέει γοργά ο νάνος.

Τό ένα από τὰ μπροστινά πόδια του ανθρωποπάνθηρα τόν άρπάζει από τó γυακά με τὰ μεγάλα, γαμφά νύχια του, ενώ τó στόμα του θηρίου άνοίγει: γιά νά τόν δαγκώσει στο λαιμό!

‘Ο Κοντοστούπη δέν μπορεί πιά νά κυβερνήσει τόν έαυτό του. Τά μέλη του αντιδρούν σπασμωδικά και ένστικτωδώς στο φριχτό κίνδυνο, πού τόν άπειλεί.

‘Η γροθιά του νάνου σφίγγεται: και χτυπάει τόν ‘Αντάλα στο στόμαχ: με τόση δύναμη, ώστε ο ανθρωποπάνθηρας, ούρλιάζοντας από τόν πόνο, διπλώνεται στα δυό και παρατρέπει τó θύμα του!

‘Ο Κοντοστούπη άπογειώνεται: με φόρα, αλλά από τó σάστισμά του δέν άπομακρύνεται. Στριφογυρίζει: διαγράφοντας μικρούς γοργούς κύκλους σαν τυφλό τζιτζίκι!

‘Έτσι ο ανθρωποπάνθηρας

βρίσκει τόν καιρό νά συνέλθει, νά άπογειωθεί και ν’ άρπάξει τόν Κοντοστούπη από τó πόδι.

—Δέ μου γλυτώνεις τώρα, έξάμβλωμα!, γρυλλίζει ο ‘Αντίλα.

Και άρχίζει νά στριφογυρίσει τόν νάνο σαν σφεντόνα!

‘Ο Κοντοστούπη ξεφωνίζει τώρα σαν... άντιαεροπορική σειρήνα συναγερμού!

—‘Ιηουήι!, κάνει. Ούουουουουουχ! Ωωωωωωωωωωχ! Πεθαίνω!

—‘Εξάμβλωμα!, γρυλλίζει πάλι: ο ‘Αντάλα. Θά σε βροντήσω πάνω στον τοίχο ένός ούρανοξύστη και θά σε κόνω λυώμα! Θά...

Μά δέν προλαβαίνει ούτε τόν Κοντοστούπη νά έκσφενδονήσει, ούτε καν τή φράση του νά άποτελειώσει.

Πέντε ίπτόμενες μορφές κατεβαίνουν γοργά από ψηλό, σκίζοντας σαν ζωντανές βολίδες τόν αέρα, και πέντε ζευγάρια μπράτσα, πανίσχυρα, άτσάλινα μπράτσα τόν άρπάζουν από τά χέρια από τή μέση από τó λαιμό!

Είναι οι ‘Υπεράνθρωποι, πού έφτασαν έγκαιρώς είδοποιημένοι από τίς έκρήξεις τών χειροβομβίδων και από τά ξεφωνητά του νάνου.

‘Ο Κοντοστούπη πού ήταν έτοιμος νά ξεψυχήσει από τή λαχτάρα του, άρχίζει νά... άγρευθεί πάλι!

—‘Ηρθατε στην ώρα, ‘Υπεράνθρωποι!, λέει με στόμφο. ‘Απάνω πού ήμουν έτοιμος νά

θυμώσω και να τόν... στραπατσάρω!

Ο άνθρωποπάνθηρας κυττάζει γύρω με τα κιτρινωκόκινα μάτια του, γεμάτα κατάπληξι, και δε φέρνει καμμιὰ αντίσταση. Αφήνει τούς Υπερανθρώπους να προσγειωθούν κρατώντας τον πάντα γερά.

“Επειτα λέει με φωνή γεμάτη τη άπορία και δέος:

—Οι Υπεράνθρωποι! Οι καταπληκτικοί άνθρωποι με τις υπερφυσικές ικανότητες, για τούς οποίους διάβασα στά διάφορα βιβλία! Δεν είχα πιστέψει στην ύπαρξί σας Υπεράνθρωποι, μα τώρα βλέπω πώς αυτά που διάβασα για σάς ήταν αληθινά! Το σφάλμα μου ήταν μεγάλο, που δε σάς λογάριασα καθόλου! “Αν ήξερα πώς θα έβρισκα έσας αντιμετώπους μου στον πόλεμό μου έναντιόν των ανθρώπων, δε θα άρχιζα μόνος τόν άγώνα! Θα γυρίζα πίσω στην πατρίδα μου και θα έφερνα ένισχύσεις! Το ίδιο θα κάνω και τώρα, άφου ξεφύγω άπό τά χέρια σας!

— Δεν είναι και τόσο εύκολο αυτό, Αντάλα!, λέει άύστηρά ό Υπεράνθρωπος. Δεν είναι εύκολο να ξεφύγης άπό τά χέρια μας! Όσο κι’ άν δεν θέλουμε να χτυπήσουμε έναν αίχμάλωτο είσαι ένας άπαίσιος έγκληματίας και είμαστε άναγκασμένοι να σε σκοτώσουμε! Μάς το έπιβάλλει αυτό το καθήκον μας προς την Άνθρωπότητα!

— Ένας άνθρωποπάνθη-

ρας, ένας Αντάλα, δεν σκοτώνεται εύκολα!, άπαντάει τó άβλόκοτο άγρίμι γελώντας διαβολικά. Θα με αφήσετε μόνι σας να φύγω!

Και τότε ένα παράξενο νιαούρισμα θγαίνει άπό τó λαρύγγι του, ένα μακρόσυρτο, διαπεραστικό νιαούρισμα που κυματίζει στον άέρα σαν κάτι ζωντανό και χεροπιστό!

Ο ήχος αυτός μπαίνει στ’ αυτιά των Υπερανθρώπων και χώνεται ώς βαθεία στην ψυχή τους, κάνοντάς τους να νοιώθουν ένα παράδοξο συναίσθημα κάτι σαν πόνο, σαν εύχαριστησι, σαν γλυκειά νάρκη!

Κάθε έχθρικό συναίσθημα έναντιόν του Αντάλα σβήνει μέσα τους. Δε νοιώθουν καμμιὰ διάθεσι να τόν χτυπήσουν, να τόν συντρίψουν, να τόν σκοτώσουν!

Τά χέρια τους πέφτουν άτονα στά πλευρά τους παρατώντας τó μαύρο άνθρωποπάνθηρα!

Ο Αντάλα αφήνει ένα σαρκαστικό γέλιο, συσπειρώνεται και άπογειώνεται. Μαζί του όμως άπογειώνεται και ό Κεραυνός, που με σφηγμένα δόντια άγωνίζεται με πείσμα για να άπαλλαγή άπό την έπίδρασι του άλλάκοτου νιαουρισματος!

Ο γυιός του Υπερανθρώπου άρπάζει τόν άνθρωποπάνθηρα άπό τó πόδι, όπως αυτός είχε άρπάξει λίγη ώρα πριν τόν Κοντοστούπη, τόν στριφογυρίζει και τόν έκσφεν

δονίζει με δύναμη επάνω σ' έναν τοίχο!

‘Ο Αντάλα βροντάει πάνω στον τοίχο με υπόκωφο γδούπο και για μερικές στιγμές, χάνει τις αισθήσεις του! Οί Υπεράνθρωποι όρμούν πάλι εναντίον του, μα την τελευταία στιγμή ό άνθρωποπάνθηρας συνέρχεται, κάνει τούς αντίπαλους του να μαρμαρώσουν αφήνοντας τó ίδιο νιαούρισμα άπογειώνεται και άπομακρύνεται πετώντας όλοταχώς και γελώντας!

‘Ο άνθρωπος
μέ τó παλτό!

ΟΙ ΗΡΩΕΣ μας συνέρχονται και άπογειώνονται κι αυτοί για να τόν κυνηγήσουν. Μα ό Αντάλα θρίσκειται κιόλας πολύ μακριά. Έχει βγή από τή Νέα Υόρκη και τά μάτια τους, πού έχουν προικιστή από τή φύση βλέπουν να χαμηλώνη στο βάθος τού κάμπου και να χάνεται σ' ένα δάσος.

Πετούν όλοι τους πρós τά εκεί, αναπτύσσοντας ασύλληπτη ταχύτητα. Πά ό γοργά άπ' όλους όμως πετάει ό μικρός Υπερέλληνας, πού είναι τó ταχύτερο πλάσμα πού έχει γνωρίσει ποτέ ό κόσμος!

Φτάνει πρώτος στο δάσος και τó διασχίζει άπ' άκρη σ' άκρη μα δεν ανακαλύπτει ούτε ίχνος άπό τόν άνθρωποπάνθηρα! Συναντάει μόνο έναν άνθρωπο τυλιγμένο μ' ένα μακρύ παλτό, μέ τó κεφάλι

τυλιγμένο μ' ένα κάσκόλ και μέ πελώρια γάντια στό χέρια.

—Μήπως είδες ένα μαύρο άνθρωποπάνθηρα; ρωτάει ό γυός τó Έ λ Γ κ ρ έ κ ο.

‘Ο άνθρωπος μέ τó παλτό κουνάει άρνητικά τó κεφάλι του.

—Όχι, λέει. Είναι μιá ώρα πού κάνω περίπατο μέσα στο δάσος, μα δεν είδα κανένα!

Και άπομακρύνεται πρós τήν κατεύθυνση ενός παλιού πύργου, πού ύψώνεται στήν άκρη τού δάσους. Άνοίγει τή μεγάλη πόρτα του και χάνεται.

‘Ο Υπερέλληνας μένει για λίγη ώρα σκεπτικός και άπογοητευμένος. ‘Ο Αντάλα τούς είχε ξεφύγει! Θα πήγαινε τώρα να φέρη ενισχύσεις άπό τήν πατρίδα του και τότε ή Άνθρωπότης θα πενούσε πάλι φοβερές στιγμές.

Οί ύπόλοποι Υπεράνθρωποι προσγειώνονται γύρω του.

— Μας ξεγυγε, έ; ρωτάει ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο.

—Ναι, άπαντάει τó Παιδί Θαύμα. Μας...

Ξαφνικά, άνασκιρτάει. Μια σκέψη αστράφτει στο μυαλό του. ‘Ο άνθρωπος εκείνος μέ τó παλτό ήταν πάλι παράξενος. Είναι καλοκαίρι τώρα. Γιατί λοιπόν φορούσε παλτό; Μήπως ήθελε να κρύψη τά χαρκτηριστικά του; Μήπως...

—Άκολουθήστε με!, φωνάζει στους άλλους.

Και, μέ μιá έκτίναξη άπογειώνεται και όρμάει πρós

τὸν πύργο! Οἱ ἄλλοι τὸν ἀ-
κολούθουν!

Μία πρωτόκουστη μάχη ἀρχίζει
ἀμέσως ἀπὸς τὸ πύργον τῆς
Ἄ. Ζαχάρωφ καὶ ἀπὸς τὸν ἀμέ-
τρητους ἀνδραγαπητῶν.

— Ἐκεῖ μέσα πρέπει νὰ
βρῆκαται: ὁ ἀνθρωποτόπη-
ρας! φωνάζει: ὁ Ὑπερέλλη-
νας. Αὐτὸ εἶναι τὸ καταφύ-
γιό του! Εἶναι μεταμφιεσμέ-
νος σὲ ἄνθρωπο!
Μπαίνου στὸν πύργο ἀπὸ

Ένα ανοιχτό παράθυρο και με άπιστευτη γρηγοράδα τὸν έρευνούν από τὴν κορυφή ὡς τὰ ὑπόγεια. Βρίσκουν τὸ ὑπνω δωμάτιο τοῦ ἀνθρωποπάνθηρα, βρίσκουν τὸ έργαστήριό του, μὰ δὲν ἀνακαλύπτουν οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὸν ἴδιο!

Μόνο ἐπάνω σ' ἓνα μαρμάρινο τραπέζι βρίσκουν ἀνοιχτὸ ἓνα κατάλογο διευθύνσεων τῶν πρὸ διακεκριμένων κατοίκων τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν περιχώρων τῆς.

Ὁ κατάλογος εἶναι ἀνοιχτὸς στὸ γράμμα «Υ». Τὸ ὄνομα «Υ π ε ρ ά ν θ ρ ω - π ο ς» εἶναι ὑπογραμμισμένο μὲ κόκκινο μολύβι...

Μὰ σκέψι γεννιέται τὴν ἴδια στιγμή στὸ μυαλό ὄλων. Ἡ "Ελσα! Κινδυνεύει ἡ "Ελσα! Ὁ ἀνθρωποπάνθηρας τώρα ποῦ βεβαιώθηκε πὼς ὑπάρχουν πραγματικά οἱ Ὑπεράνθρωποι; ἔβραξε στὸν κατάλογο καὶ βρῆκε τὴ διεύθυνσίν τους μὲ σκοπὸ νὰ ἀπαγάγῃ τὴν "Ελσα καὶ νὰ τὴν κρατήσει ὡς ὄμηρο! Γι' αὐτὸ μπῆκε στὸν κόπο νὰ γυρίσῃ πίσω στὸν πύργο του μὲ κίνδυνο νὰ τὸν ἀνακαλύψουν οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνηση, χωρὶς κἄν νὰ μιλήσουν, οἱ ἥρωές μας ἀπογειώνονται: καὶ σκίζουν τὸν ἀέρα ὀλοταχῶς πετώντας πρὸς τὸ σπίτι τους.

Ἡ καρδιά ὄλων εἶναι σφιγμένη. Τὰ πρόσωπά τους γλῶμα. Ἡ ἀνάσα τους γρήγορη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Στὸ μέτωπο τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔχουν φανῆ χοντρές σταγόνες

ἰδρώτα. Ἡ πολυαγαπημένη του γυναίκα, ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς του, ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν του, βρίσκεται ἴσως αὐτὴ τῇ στιγμή σὲ κίνδυνο θανάτου, στὰ νύχια τοῦ τρομέρου ἀνθρωποπάνθηρα!

Τὰ χεῖλη του σαλεύουν προφέροντας μιὰ σιωπηλὴ προσειχὴ:

«Θεέ μου! Μὴ μοῦ δώσης αὐτὴ τὴν πίκρα! Μὴν ἀφήσης τὸ Σατανὰ νὰ ἀρπάξῃ τὴν καλὴ καὶ μαρτυρικὴ "Ελσα, ποῦ τόσο ἔχει ὑποφέρει ἐξ αἰτίας μου γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητος! Σῶσε τὴν, Θεέ μου!»

Ἡ δίκη τῆς... γλώσσας!

Α Σ γυρίσουμε πίσω στὸν Κοντσερατούπη ὅταν τὸν παρήτησε ὁ ἀνθρωποπάνθηρας τὴ στιγμή ποῦ ἐπενέβησαν καὶ τὸν αἰχμαλώτισαν προσωρινὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι.

Ὁ νᾶνος σωριάζεται: μισο λιπόθυμος μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δρόμου, καὶ βλέποντας πὼς κάθε ἄμεσος κίνδυνος ἔχει περῆσει, ἀρχίζει: πάλι: τὶς ψευτοπαλληκαριές μολονότι: τὰ μέλη του τρέμουν ἀπὸ τὴ λαχτάρα ποῦ πέρασε καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ σηκωθῇ!

—"Αν δὲν φτάνατε ἐγκαίρως Ὑπεράνθρωποι: τραυλίζε, τίποτα δὲ θὰ μπορούσε νὰ γλυτώσῃ αὐτὸν τό... μουλαρὸπάνθηρα ἀπὸ τὰ χέρια μου! Θὰ τοῦ ἀλλάξω τὴν πίστι! Θά...

Και τότε άντηχει τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο νιαούρισμα καὶ ὁ νάνος νοιώθει τὰ συναισθήματα του νὰ ἀλλάζουν ἀπτόμα. Νοιώθει νὰ γεννιέται μέσα του μιὰ θαθεῖά στοργή γιὰ τὸν ἀνθρωποπάνθηρα!

—“Ε; μουρμουρίζει ἀγριέμενος. Ποῖος εἶπε κακὰ λόγια γιὰ τὸ ἀγαπημένο μου... μαύρο γατάκι; Θὰ τὸν σκίσω σὰν σαρδέλλα ὅποιον πειράξη τὸ γατάκι μου! Ψί - ψί - ψί! “Ελα κοντά μου, γατουλάκι μου! “Ελα νὰ σὲ προστατεύσω! “Ελα νά...”

Ἐπακολουθεῖ ἡ σκηνὴ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Κεραυνοῦ ἐναντίον τοῦ Ἀντάλα κι’ ἐπειτα ὁ ἀνθρωποπάνθηρας ξεφεύγει καὶ ἀπομακρύνεται ἀφήνοντας τὸ ἀλλόκοτο, ὑπνωτιστικὸ νιαούρισμά του!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι τὸν ἀκολουθοῦν κι’ ὁ Κοντοστούτης μένει μόνος, σωριασμένος πάντα στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

—Γατάκι μου!, ἐξακολουθεῖ νὰ μουρμουρίζει. Γατουλάκι μου! “Ελα κοντά μου! “Ὅποιος τολμήσῃ νὰ σὲ πειράξη θά...”

Τότε συνέρχεται ἐντελῶς, καταλαβαίνει τι λέει καὶ γίνονται ἔξω φρενῶν ἐναντίον... τῆς γλώσσας του!

—Βρωμὸγλώσσα!, γρυλλίζει. Δὲν ἐννοεῖς νὰ συμμαζευτῆς, ἔ; Ἀτομότητες στὸν ἔχθρο, ἔ; Πῆρες τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου μου! Τὸν εἶπες «γατάκι μου» καὶ «γατουλάκι μου!» “Εναν κοτζάμ μουλαροπάνθηρα τὸν εἶπες γατάκι! Αὐτὸ λέγεται ἐσχάτη προ

δοσία! Ἐγκατάλειψις τῆς θέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ! Γι’ αὐτὸ σὲ δικάζω βρωμὸγλώσσα, καὶ σὲ καταδικάζω σ’ ἓνα γερό... δάγκωμα!....

“Ἄνδρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπασματος ἔτοιμοι; Πῦρ!

Καὶ δαγκώνει μὲ δύναμι τῆ γλώσσα του!

—“Ὡωωωωωχ!, οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἄπογεώνεται μ’ ἓνα τεράστιο πῆδημα, μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ μετέωρος στὸν ἀέρα κι’ ἐπειτα ξεκινάει ὀλοταχῶς γιὰ τὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρωπων, φωνάζοντας:

—“Ὤχ! Τὴν ἔπαθα πάλι τὴ δουλειά! Ἐξετέλεσα ὁ ἴδιος τὴ γλώσσα μου, ποὺ κακὸ χρόνο νάχω! Ἦθελα νάχα στὰ χέρια μου τὸν Ἀντάλα νὰ τοῦ σπάσω... τὴν κεφάλι!

Φτάνει πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρωπων καί... ἀκούει διαπεραστικὲς κραυγές!

—“Ἡ... “Ελσα!, λέει. Κάτι τῆς συνέβη!

Πρὶν προλάβῃ ὅμως νὰ προσγειωθῇ, θιλέπει μιὰ μαύρη μορφή νὰ ξεπηδάει μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ ἀνυψώνεται: στὸν ἀέρα! Εἶναι ὁ Ἀντάλα, ὁ ἀνθρωποπάνθηρας! Στὰ μπράτσα του κρατᾷ τὴν “Ελσα ποὺ ξεφωνίζει καὶ σαλεύει τὰ χέρια τῆς καὶ τὰ πόδια τῆς προσπεθώντας μάταια νὰ ἐλευθερωθῇ!

—Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ νάνος. Ὁ μουλαροπάνθηρας ἔκλεψε τὴν “Ελσα!

Καί, ξεχνώντας τὸν ἑαυτοῦ καὶ τοὺς φόβους του, χυ-

μάει έναντίον του 'Αντάλα για να ελευθερώση τή γυναίκα του πρὸ στενοῦ φίλου του.

Μὰ ξαφνικὰ ἕνα ἀλλόκοτο νιαούρισμα ἀκούγεται. Ἡ Ἔλσα παύει νὰ ἀντιστέκεται! Ὁ Κοντοστούπης, ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ ἀνθρωποπάνθηρα, τὸν ἀκολουθεῖ ὑπάκουα μурμουρίζοντας τρυφερά:

—Ναί, γατάκι μου! Ὅτι θέλεις, γατουλλάκι μου! Θὰ σὲ ἀκολουθήσω πιστὰ ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου! Θὰ σὲ προστατεύω ἀγρυπνα καὶ ἀλλοίμενο σ' ἐκεῖνον πού θὰ τολμήσῃ νὰ σοῦ κάνῃ κακό!

Ἔτσι, ὁ ἀνθρωποπάνθηρας μὲ τὴν Ἔλσα μπροστὰ καὶ ὁ Κοντοστούπης ξοπίσω τους, φτάνουν πρὸς τὴν ἀνατολή, φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ καὶ συνεχίζουν τὸ πέταμα τους πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς μακρυνῆς Ἀφρικής!...

Γιὰ τὴν Ἀφρική...

Η ΑΠΟΓΝΩΣΙ τῶν Ὑπερανθρώπων εἶναι ἀπερίγραπτη. Ἡ Ἔλσα δὲν εἶναι: πᾶ ἀπὸ σπιτί. Ὁ Τσιπιτσιπί πού εἶναι: πεσμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς θεράντας τραυματισμένος στὸ κεφάλι, τοὺς διηγεῖται τὴ συνέβη. Ὁ Ἄντάλα, ὁ μαύρος ἀνθρωποπάνθηρας, ἔκλεψε τὴν Ἔλσα, τραυμάτισε τὸν Τσιπιτσιπί πού τόλμησε νὰ ἀντισταθῆ καὶ ἔφυγε πρὸς τὴν ἀνατολή συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη!

Ἡ Ἀστρατὴ κάθεται σὲ

μιὰ καρέκλα καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

—Μητέρα μου!, μурμουρίζει. Ἀγαπημένη μου μητερούλα! Ἔπρεπε στὰ νύχια τοῦ πρὸ ἀποτρόπαιου ἀπ' ὄλους τοὺς ἀντ'πάλους, πού ἔχουμε ἀντιμετωπίσει ποτέ! Ὁ Θεὸς μόνον ξέρει τὴ μαρτύρια θὰ δοκίμασῇ!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο δοκίμαζει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὰ καὶ ἡ δική του καρδιά σπαράζει: καὶ τὰ μάτια του εἶναι ὑγρά ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ Ὑπερέλληνας μπαίνει τρέχοντας στὸ σπιτί: καὶ σκύβει σὲ μιὰ περιεργη συσκευή μὲ μιὰ μικρὴ ὀθόνη, πού εἶναι ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ. Εἶναι ἡ συσκευή τῆς Τηλεπαθείας, μιὰ ἀπὸ τὴς μεγαλύτερες ἐφευρέσεις τοῦ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο (*).

Ὁ Ὑπερέλληνας γυρίζει ἕνα κουμπὶ καὶ κυττάζει μέσα στὴν ὀθόνη. Μὰ δὲ βλέπει παρὰ μόνον μιὰ σκιά καὶ δὲν ἀκούει: παρὰ ἕνα νιαούρισμα, τὸ ἀλλόκοτο ὑπνωτιστικὸ νιαούρισμα τοῦ τρομεροῦ ἀνθρωποπάνθηρα!

Τὸ παιδί σφίγγει τὰ δόντια του καὶ, καταβάλλοντας μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεαστῆ ἀπὸ τὸ νιαούρισμα, ἀπλώνει τὸ χέρι:

(*) Μὲ τὴ συσκευή τῆς Τηλεπαθείας μπορεῖ κανεὶς νὰ δῆ ἀπὸ πολὺ μακριὰ ὅποιοδήποτε πρόσωπο φέρει στὸ νοῦ του καὶ νὰ διαβάσῃ τὴ σκέψη του. Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ δὲν ἔχει παρὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα κουμπὶ καὶ νὰ κυττάξῃ μέσα στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς.

του και γυρίζει πάλι τὸ κουμπὶ σταματώντας τὴ συσκευή.

Βγαίνει: πάλι ἔξω καὶ λέει στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο:

— Πατέρα! Ἡ συσκευή τῆς τηλεπαθείας δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ τὸν ἀνθρωποπάνθηρα! Δὲν πιάνει παρὰ μόνο τὸ νιασύρισμά του, πού λίγο ἔλειψε νὰ μὲ ὑπνωτίσῃ! Τὶ θὰ κάνουμε; Πῶς θὰ βροῦμε τὴ μητέρα;

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μένει γιὰ μερικές στιγμὲς σκεπτικὸς μὲ τὰ φῦδια ζαρωμένα.

Ἔπειτα λέει:

— Ὁ Τσιπιτσιπ εἶπε πῶς ὁ Ἀντάλα τράβηξε κατὰ τὴν ἀνατολή. Πρὸς τὴν κατεύθυνσι: αὐτὴ εἶναι ὁ ὠκεανὸς καὶ πρὸ πέρα ἡ Ἀφρική! Σίγουρα, πηγαίνει πίσω στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ κρύψῃ ἐκεῖ τὴν Ἔλσα καὶ νὰ γυρίσῃ ἐδῶ μὲ ἐνισχύσεις, μὲ δεκάδες ἢ καὶ ἑκατοντάδες ἄλλους ἀνθρωποπάνθηρες ὡς αὐτὸν! Ἐκεῖ πρέπει νὰ πάμε κι' ἐμεῖς! Καὶ πρέπει νὰ φτάσουμε ἐγκαίρως διαφορετικὰ καὶ ἡ Ἔλσα καὶ ἡ Ἀνθρωπότης ὀλόκληρη θὰ διατρέξουν κίνδυνο θανάτου!

— Μά... πῶς θὰ βροῦμε τὴ χώρα τῶν ἀνθρωποπάνθηρων; ρωτᾷ: ὁ Κερανόσ! Ἡ Ἀφρική εἶναι ἀπέραντη!

— Γιὰ νὰ εἶναι ἄγνωστη στοὺς ἰθαγενεῖς, ἡ χώρα αὐτὴ πρέπει νὰ βρισκεται: σὲ κάποιον ὀροπέδιο, ζωσμένο ὀλόγυρα ἀπὸ ἀπότομα βουνά, ἀπαντᾷ: ὁ Ἐλληνας. Θὰ μελετήσουμε τὸ χάρτη τῆς Ἀφρικής, θὰ σημειώσουμε ὅλα

τὰ μέρη ὅπου μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ὀροπέδια καὶ θὰ ἀναλάβουμε νὰ ψάξουμε ἕναν τομέα ὁ καθένας! Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νὰ βροῦμε τὴ χώρα τῶν ἀνθρωποπάνθηρων!

Λίγη ὥρα ἀργότερα Οἱ Ἵπεράνθρωποι ἀπογειώνονται καί, μ' ἕνα χάρτη στὸ χέρι ὁ καθένας, πετοῦν μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα πρὸς τὴν μακρινή, μυστηριώδη καὶ αἰνιγματικὴ Ἀφρική...

Μὲ ἀσκή: σφίγγει τὴν καρδιά ὅλων τους, καθὼς σκίζουν τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὶς πρασινογάλαζες ἐκτάσεις τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ: Θὰ φτάσουν ἐγκαίρως; Θὰ σώσουν τὴν Ἔλσα καὶ τὸ φοκαρά τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀνθρωποπάνθηρα; Θὰ γλυτώσουν τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἀπειλή;

Στὴ Χώρα

τῶν Ἀνθρωποπάνθηρων

ΤΗΝ ἴδια ὥρα, ἡ Ἔλσα καὶ ὁ Κοντοστούπης περνοῦν τρομακτικὲς στιγμὲς. Ἐχουν διασχίσει: πρὸς τὸν ὠκεανὸ καὶ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴν ἀφρικανικὴ ἤπειρο. Ὁ Ἀντάλα, μὲ τὴν Ἔλσα στὴν ἀγκαλιά του χαμηλώνει: πρὸς μιὰ πανύψηλη βουνοσειρὰ καὶ προσγειώνεται σὲ μιὰ κοιλιάδα μὲ παράξενη βλάστησι, ζωσμένη ὀλόγυρα ἀπὸ βραχώδη ἀπότομα βουνά. Ὁ Κοντοστούπης τὸν μεμείται,

Σχεδόν αμέσως, εκατοντάδες μαύροι ανθρωποπάνθηρες τους κυθλώνουν. Είναι όλοι τους άγριεμένοι και γρυλλίζουν υπόκωφας, χειρονομώντας ζωηρά.

‘Ο Άντάλα παύει να αφήνει το υπνωτιστικό νιαούρισμά του και γυρίζει για να αντιμετωπίσει τους δικούς του. ‘Ο Κοντοστούπης νοιώθει αμέσως τον έαυτό του να έλευθερώνεται: από την επίδρασή του.

«Παναγίτσα μου!, σκέπτεται με τρόπο ό νάνος. Πώ, πώ, πώ! Κάηκα με πετρέλαιο! Κύττα ανθρωποπάνθηρες! ‘Ο Θεός να φυλάει! Τι να κάνω! Τι να κάνω; Να χυμήξω επάνω τους και να τους... στραπατσάρω; Πρέπει να... συκρατήσω το θυμό μου, γιατί, αν άρπαχτώ μαζί τους, θα σκοτωθή ή “Ελσα! Να φύγω; Ποτέ! Δέ θα έγκαταλείψω τη γυναίκα του καλύτερου φίλου μου! “Ας κάνω το μισοκακόμοιρο, λοιπόν, κι’ άς περιμένω να δώ τι θα γίνει! Οί ανθρωποπάνθηρες φαίνονται: έτοιμοι για καρδιά! Μπαρουτι μου βρωμάει!»

Πραγματικά, οί ανθρωποπάνθηρες φαίνονται: έτοιμοι να ριχτούν εναντίον του Άντάλα.

—Προδότη!, του φωνάζουν στη γλώσσα τους. Βγήκες από τη χώρα μας και προκάλεσες έτσι την όργη των Θεών! Η άρχαία κατάρα του μάγου ζωντάνεψε! Το τέλος

μας πλησιάζει! Κύτταξε εκεί!

‘Ο Άντάλα κυττάζει προς το μέρος που του δείχνουν και βλέπει, στο κέντρο της κοιλάδας, μια μεγάλη τρύπα ανοιγμένη στο έδαφος. Από την τρύπα βγαίνουν φλόγες μεγάλες κιτρινοκόκκινες φλόγες, που σαλεύουν στον άέρα άπειλητικά!

—Οί φλόγες αυτές είναι καταραμένες!, του λέει ένας ανθρωποπάνθηρας. Μολονότι οί κοινές φλόγες δέν μπορούν να κάνουν τίποτα στα κορμά μας, που είναι άτρωτα, οί φλόγες αυτές έκαψαν χτες πέντε δικούς μας την ώρα που πρωτοφάνηκε ή τρύπα με τις φλόγες! “Εγινε κι’ ένας τρομερός σεισμός! “Ακου!

‘Ο Άντάλα στήνει το αυτί του και άκούει υπόκωφους ήχους να βγαίνουν από τα έγκατα της γής!

—Είστε άνοητοι!, λέει δυνατά. Τι σημασία μπορεί να έχουν οί σεισμοί κι’ αυτές οί φλόγες! Είναι φυσικά φαινόμενα στα όποια δέν πρέπει να δίνουμε σημασία! Θα σάς πάρω και θα φύγωμε από δω! Θα πάμε να κατακτήσου με όλόκληρο τον κόσμο! “Εχω άποκτήσει καινούργιες δυνάμεις! “Εχω...

—Κι’ έμεις λέει ένας ανθρωποπάνθηρας, χάνουμε σιγά - σιγά τις δυνάμεις μας από τη στιγμή που φάνηκαν οί φλόγες! Το ξέρεis ότι με δυσκολία μπορούμε να πετάμε τώρα;

Γιὰ πρώτη φορά μιὰ ἔκφρασι ἀνησυχίας φανερώνεται στὸ ἀπαίσιο μούτρο τοῦ Ἀντόλα. Μὲ τὰ κιτρινοκόκκινα μάτια του βλέπει ἕναν ἄνθρωπο πωπάνθηρα νὰ ἀπογειώνεται καὶ νὰ πετάει μὲ ἀσπράθεια, χάνοντας κάθε τόσο τὴν ἰσορροπία του καὶ ξαναβρίσκοντας τὴν μὲ πολλὴ δυσκολία!

—Γι' αὐτό, λέει ἕνας ἄλλος ἀνθρωποπώανθηρας πού φαίνεται ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων, ἀποφασίσαμε νὰ σὲ τιμωρήσουμε! Θὰ σὲ ρίξουμε στὶς καιταραμένες φλόγες! Ἔπειτα, θὰ προσπαθήσουμε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ χώρα μας, πρὶν ξεσπάσῃ ἡ μεγάλη καταστροφή.

Ἐνα σατανικὸ γέλιο ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Ἀντόλα.

—Χά, χά, χά!, κάνει. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε τίποτα! Θὰ μὲ ὑπακούσετε ὅλοι τυφλά! Ἐχω γίνεῖ τόσο δυνατὸς ὥστε μπορῶ νὰ σᾶς ἐξοντώσω ὅλους! Κυττάξτε!

Στὴ ζώνη του κρέμονται μερικὲς ἀπὸ τὶς τρομερὲς ἐκκεῖνες ἀτομικὲς χειροβομβίδες. Τραβάει μιὰ καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει μὲ δύναμι πᾶνω σ' ἕνα μεγάλο βράχο, πού ὑψώνεται ἑκατὸ μέτρα πρὸ πέρα.

Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἀντηχεῖ. Ὁ βράχος τινάζεται στὸν ἀέρα καὶ σκορπίζεται γύρω σὲ χιλιάδες κομμάτια! Τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρωποπώανθηρων ἀφήνει ἕνα ὁμαδικὸ μισοῦρισμα φόβου καὶ κάνει ἕνα βῆμα πίσω.

Ὁ Ἀντόλα ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τραβήξῃ μιὰ ἄλλη χειροβομβίδα.

—Θὰ ὑπακούσετε σὲ μένα; φωνάζει. Θὰ μὲ ἀναγνωρίσετε ἀρχηγό σας ἢ θέλετε νὰ ρίξω ἐπάνω σας μερικὰ ἀπὸ τὰ κουκουνάρια αὐτὰ τοῦ θανάτου;

—Θὰ ὑπακούσουμε σὲ σενα!, ἀπαντοῦν ὅλοι οἱ ἀνθρωποπώανθηρες μαζί. Δόσε μας διαταγές!

«Ρίξτε πρῶτα αὐτοὺς τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους μου στὶς καταραμένες φλόγες, διατάζει ὁ Ἀντόλα, κι' ἔπειτα ἀκολουθήστε με! Θὰ πάμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε σὲ μιὰ ἄλλη περιοχὴ γιὰ νὰ ἐξορμήσουμε ἐναντίον τοῦ κόσμου!

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποπώανθηρες κινοῦνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κουουστούπη καὶ τῆς Ἐλσας.

Ὁ νᾶνος δὲν εἶχε καταλάβει οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν κουβέντα τῶν ἀνθρωποπώανθηρων. Καταλαβαίνει ὅμως πρὸς τὸ καλὸ ὅτι οἱ σκοποὶ αὐτῶν, πού προχωροῦν τώρα πρὸς τὸ μέρος του, δὲν εἶναι καθόλου φιλικοί.

— Ἄγε Ἐνουφρε!;, φωνάζει. Βοήθησε τὸ δούλο τοῦ Θεοῦ Ὑπερκουουστούπη!

Μ' ἕνα πήδημα, βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἐλσα, τὴν ἀρπάζει: στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀπογειώνεται!

Οἱ ἀνθρωποπώανθηρες τὸν κυττάζουν σαστισμένοι. Ὁ Ἀντόλα συσπειρώνεται γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

κατεβαίνει μιὰ γαλανή μορφή σαν σαίττα και κάτω χτυπάει: τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀνθρωποπάνθηρων με τρῆση ὀρμη ὥστε πηγαίνει και πέφτει πενήνται μέτρα μακρὰ, ζαλι-σμένος και μισολιπόθυμος!

Ἐπεὶ οὖν ἄνθρωποι ἐνοικίον ἀνθρωποπάνθηρων!

ΕΙΝΑΙ ὁ Ἐπεὶ ἄνθρωπος, ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Ἐλ Γκρ ἔκ ο, τὸ Πα.σί - Θαύμα, τὸ Ἰνδαλμα, κάθε Ἐλληνοποιῶν, ὁ ἀγαπημένος ἥρωας τῶν πα-

Ἡ σύγκρουσι εἶναι τρομακτική.

δῶν ἔλου τοῦ κόσμου!

Τραδηγμένος ἀπὸ τὴν ἔκκρισι: τῆς ἀτομικῆς χειροβομβίδας τοῦ Ἀντάλα, ἔρχεται γὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἐλσα και τὸν Κεντσοτούρη και νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀπαίσιο ἐχθρὸ τοῦ κόσμου!

Καθὼς προσγειώνεται κοντὰ στὸν Ἀντάλα, ὁ Ἐπεὶ ἄνθρωπος εἰδοποιεῖ τοὺς ἄλλους Ἐπεὶ ἄνθρωπους με τὸ μικροσκοπικὸ ραδιοφωνικὸ πού εἶναι περασμένος στὸ χέρι του.

Ἐπειτα, με τὴν γροθὶ ἐσφγιμένες τὸ Πα.σί - Θαύμα ἐπιτίθεται.

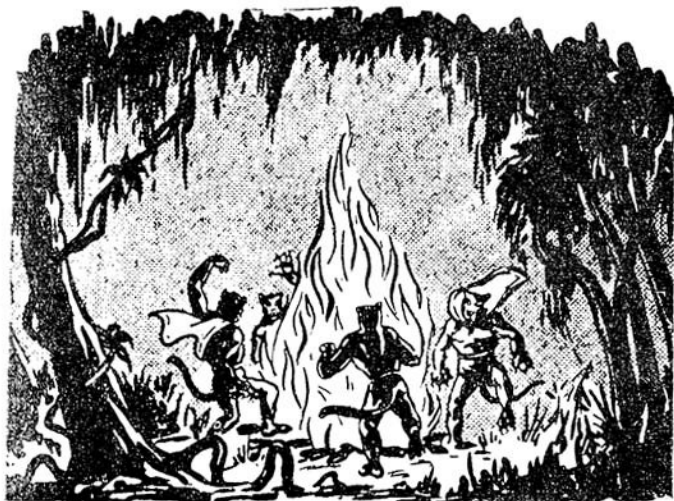
Μὰ σταματᾷ: ἀπότομα! Ἐνα ἀλλόκοτο νιαούρισμα, ξεπερᾷ: ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ ἀνθρωποπάνθηρα, τὸ μιστηριώδες ἐκεῖνο νιαούρισμα, πού ὑπικατίζει και παροαυε: τὴ θέλησι: και τὸ κορμί!

Ὁ Ἐπεὶ ἄνθρωπος μαρμαρῶνε. Θέλει: νὰ κινηθῇ ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του, μὰ δὲν μπορεῖ. Ἐπειτα, δὲ θέλει: καν νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ἀντάλα! Δὲν νοιώθει: πιά κορμὰ ἐχθρα ἐναντίον του!

—Προχώρει!, διατάζει: ὁ ἀνθρωποπάνθηρας, σταματῶν τοις γὰ μιὰ στιγμὴ τὸ νιαούρισμα του. Προχώρει: πρὸς τὴς φλόγες!

Ὁ Ἐπεὶ ἄνθρωπος ὑπακούει. Βαδίζει: με χαρὰ πρὸς τὴς καταραμένες φλόγες, πρὸς τὸν θάνατο ἴσως!

—Προχώρει! Ἐξαναλέει: ὁ Ἀντάλα. Ὁ θάνατος σὲ περιμένει! Ἡ κοιλιά αὐτὴ εἶναι ἡ κοιλιά τῆς ἐξοντώσεως! Προχώρει!

Κάτι ποράξενα όντα χορεύουν γύρω από μια φωτιά!

Και τὸ νιαούρισμά του ὑψώνεται: πάλι διαπεραστικό και ἀλλόκοτο!

Τὸ Παῖδι - Θαύμα ἔχει φτάσει: τώρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν τρύπα μὲ τις φλόγες! Τὰ μάτια του καρφώνονται στὴ φωτιά, πού ἀναδεύει ἀπειλητικά.

Ἡ θέλησί του ἀρχίζει νὰ ξυπνάει μέσα του. Ξυπνάει και ἀρχίζει νὰ παλεύει ἀπεγνωσμένα μὲ τὴν ἐπιρροή τοῦ ἀλλόκοτου νιαουρισματος τοῦ ἀβρωποπάνθηρα!

Κάνει ἕνα βήμα ἀκόμα.

«Δὲν πρέπει!», σκέπτεται: ὁ Ὑπερέλληνας. Δὲν πρέπει νὰ ὑπακούω στὶς διαταγὲς τοῦ κτήνους αὐτοῦ! Δὲν πρέ-

πει νὰ πέσω στὶς φλόγες! Δὲν πρέπει!»

— Προχώρε!», λέει: πάλι ὁ Ἀντάλα σταματώντας, γιὰ μὰ στιγμὴ τὸ νιαούρισμά του. Πέσε στὴ φωτιά! Πέσε στή...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελεώση τὴ φράσι: του. Ὁ Ὑπερέλληνας κατορθώνει νὰ ἀποτινῶξη ἀπὸ μέσα του τὴν ὑπνωτιστικὴ ἐπίδρασι και ὀρμῆ: ἐναντίου του.

Ἡ μικρὴ μὰ συντριπτικὴ γροθιά του χτυπάει τὸν ἀβρωποπάνθηρα στὸ σαγόνι και τὸν στέλνει νὰ κυλιστῆ μακριὰ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, συμβαί-

νουν με ασύλληπτη ταχύτητα δυο πράγματα: οι ανθρωποπάπθηρες ρίχνονται όλοι μαζί έναντιόν του 'Υπερέλληνα και, ταυτόχρονα από τόν ουρανόν κατεβαίνουν γοργά τέσσερις ιπτάμενες μορφές! Είναι: ο 'Υπεράνθρωπος, ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ο Κεραυνός και η 'Αστραπή!

Είναι οι υπόλοιποι 'Υπεράνθρωποι, που, ειδοποιημένοι από τόν 'Υπερέλληνα με τὸ ραδιοπομπό, έρχονται όλοταχώς!

Και τότε μιὰ γιγαντομαχία αρχίζει ανάμεσα στους 'Υπερανθρώπους και στους τρομερούς μαύρους ανθρωποπάπθηρες!

Οι ήρωές μας παλεύουν με πολυαυθιμότερους αντιπάλους. Οι ανθρωποπάπθηρες είναι: εκατοντάδες και χυμούν έναντιόν των Προστατών της 'Ανθρωπότητας σε άπαντώ μαύρα κύματα, που σπάζουν μπροστά στην άτρόμητη άντεπίθεση των 'Υπερανθρώπων!

Οι γροθιές των φίλων μας τσακίζουν τους αντιπάλους τους! Τους άρπάζουν και με λαβές ζιού - ζιπσου, τους εκσφενδονίζουν μακριά! Πολλοί από τους ανθρωποπάπθηρες πέφτουν μέσα στην τρύπα με τις φλόγες και καίγονται, ούρλιαζόντας άνατριχιαστικά!

Μα ή σύγκρουσι αυτή δεν καταλήγει, δεν μπορεί να καταλήξη πουθενά! Οι ανθρωποπάπθηρες είναι κι' αυτοί άτρωτοι στα χτυπήματα! Ούτε και τὸ άτομικό πιστόλι του

'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δεν μπορεί να τους έξοντώση!

Ο 'Ελληνας πλησιάζει στὸν 'Υπεράνθρωπο και τὸ λέει:

— Ματαιοπονούμε! Δεν μπορούμε να τους έξοντώσουμε! Πρέπει να σκεφτούμε κάτι άλλο! Πρέπει...

Οί Φλόγες
και ό... Νέρων!

ΣΩΠΑΙΝΕΙ, κυττάζοντας, τις καταραμένες φλόγες που αναδεδούν πιο πέρα. Γιατί οι φλόγες αυτές έχουν τη δύναμη να έξοντώνουν τους ανθρωποπάπθηρες; Ίσως δγαίνουν κατευθείαν από τόν πυρήνα της Γης, από την πυρωμένη καρδιά του πλανήτη μας, όπου ή θερμοκρασία είναι τόσο ύψηλή ώστε κανένα ζωντανό πλάσμα δεν μπορεί ν' άντέξει σ' αυτήν.

Μια ιδέα άστράφτει στο μυαλό του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Γυρίζει τὸ τρομερό άτομικό πιστόλι του πρὸς τὸ έδαφος και τραβάει τη σκανδάλη της άτομικής ενεργείας μιὰ, δυο, τρεις, τέσσερις φορές!

Μεγάλες τρύπες ανοίγουν στο έδαφος και τεράστιες φλόγες ξεπηδούν από μέσα τους!

Ένα υπόκωφο μουγγρητό άκούγεται από τὰ έγκατα της γης και τὸ έδαφος τρέμει βίαια από ένα δυνατό σεισμό!

Ο 'Αντάλα, με τὸ άγριο μουσουδι του συσπασμένο ά-

πὸ λύσσα καὶ φόβο, οὐρλιάζει στους ὑπηκόους του:

— Τὸ νιαούρισμα! Νιαουρίστε ὅλοι μαζί! Θὰ τοὺς ὑπνωτίσουμε θὰ τοὺς ρίξουμε στὶς καταραμένες φλόγες καὶ θὰ φύγουμε πρὶν ἔκραγῃ ὁ λόκληρη ἡ χώρα μας!

“Ἐνα ὁμαδικὸ νιαούρισμα ὑψώνεται: πάνω ἀπὸ τὰ ὑπόκωφα μουγγρητὰ τοῦ ἔδαφους! Ἐνα ἀλλόκοτο νιαούρισμα, ποὺ κάνει τοὺς Ὑπερανθρώπους νὰ μαρμαρώσουν μὲ τὴ θέλησί τους καὶ τὰ κορμιά τους παράλυτα!

— Προχωρεῖτε!, φωνάζει ὁ Ἄντάλα. Προχωρεῖτε! Πέσετε ὅλοι μέσα στὶς φλόγες! Μέσα στὶς φλόγες!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ὑπακούουν. Βαδίζουν ὅλοι μαζί πρὸς τὶς καταραμένες φλόγες ποὺ θὰ τοὺς δώσουν ἴσως τὸ θάνατο!

Ξαφνικὰ τὸ ὁμαδικὸ ὑπνωτιστικὸ νιαούρισμα τῶν ἀνθρωποπάνθηρων ἀρχίζει νὰ σβήνῃ! Χάνει ἔντασι καὶ σβήνει: σιγά - σιγά!

Τὰ ἀγρίμια ἀνασαινοῦν τῶρα μὲ δυσκολία, ἀνοίγουν ἀνοίγοντας σπασμωδικὰ τὸ στόμα τους, φέρνοντας τὰ χέρια τους στὸ στήθος τους. Ἀπὸ τὸ λαρύγγι τους βγαίνει τώρα ἓνα οὐρλιαχτὸ πόνου μὴ μακρόσυρτη ἀνατριχιαστικὴ κραυγὴ γεμάτη ἀπόγνωσι!

— Χανόμαστε!, φωνάζει ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς. Οἱ καταραμένες φλόγες μᾶς παίρνουν τὴ δύναμι!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ μυ-

στηριώδους νιαουρίσματος, νοιώθουν τὴ θέλησί τους καὶ τὴ δύναμί τους νὰ ξαναγυρίζουν!

— Ἀπογειωθῆτε!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τὸ ἔδαφος εἶναι ἔτοιμο νὰ ἀνοίξη σὰν δυὸ! Ἀπογειωθῆτε!

Οἱ μεγάλοι Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος χτυποῦν τὰ πόδια τους στὸ πυρωμένο γῶμα καὶ ἀπογειώνονται! Σὰν πέντε γιγάντια γεράκια σκίζου τὸν ἀέρα πρὸς τὰ πάνω κι’ ἔπειτα πετοῦν πρὸς τὶς κορυφές τῶν βουνῶν, ποὺ ζώνουν τὴν τρομερὴ κοιλάδα, τῶν ἀνθρωποπάνθηρων!

Κάτω, μέσα στὴν κοιλάδα διαδραματίζονται σκηνὲς τρόμου καὶ φρίκης!

Οἱ ἀνθρωποπάνθηρες ἀπογειώνονται γιὰ νὰ κυνηγήσουν τοὺς Ὑπερανθρώπους. Ἀνυψώνονται στὸν ἀέρα, μὰ τὸ πέταμά τους εἶναι ἀσταθὲς καὶ ἀβέβαιο! Πετοῦν γιὰ λίγο πρὸς τὰ πάνω κι’ ἔπειτα μὲ τὶς δυνάμεις τους ἐξασθενημένες ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν φλογῶν ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ ξαναπέφτουν!

Καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες δυνάμεις καὶ οὐρλιάζοντας σὰν δαιμόνες οἱ ἀνθρωποπάνθηρες δοκιμαζοῦν πάλι νὰ ἀπογειωθοῦν! Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἀνεβαίνουν παρὰ μόνον δέκα ὡς δεκαπέντε μέτρα ψηλὰ καὶ πέφτουν πάλι χάμω!

Τώρα, τὸ ἔδαφος τῆς κοιλάδας τῶν ἀνθρωποπάνθηρων σκάζει, ἀνοίγει, σχηματίζοντας τεράστια χάσματα. Πελώ

ριες φλόγες άναπνδούν από τὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ τυλίγουν τοὺς ἀνθρωποπάνθηρες, πὺ καίγονται οὐρλιάζοντας φριχτά!

Ὅλοκληρῆ ἡ κοιλιάδα ἔχει τώρα μεταβληθῆ σ' ἓνα εἶδος κυκλώπειου βωμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο βγαίνουν φλόγες!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι παρακολουθοῦν ἀπὸ ψηλά τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνή, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Νοιώθουν οἶκτο γιὰ τὴ φριχτὴ τύχη τῶν πλασμάτων αὐτῶν, μολονότι ἦσαν ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ἡ Ἀστραπὴ γυρίζει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς γιὰ νὰ μὴ βλέπη!

Ἐνῶ ἡ κοιλιάδα φλέγεται κάτω, μαζὶ μὲ τοὺς μαύρους ἀνθρωποπάνθηρες, οἱ Ὑπεράνθρωποι γυρίζουν καὶ ἀπομακρύνονται γοργά. Πετοῦν πρὸς τὴν κορυφὴ ἐνὸς βου-

νοῦ, ὅπου τοὺς περιμένουν ὁ Κοντοστούπης καὶ ἡ Ἐλσα.

Ἐκεῖ τοὺς περιμένει μιὰ ἀκόμα ἐκπληξί.

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἀνεβασμένος πάνω σ' ἓνα βράχο, κοντὰ στὴν Ἐλσα, καί, στραμμένος πρὸς τὴ φλεγόμενη κοιλιάδα, χειρονομεῖ ζωηρὰ καὶ ἀπαγγέλλει ἓνα... ποιήμα:

«Στὰ πόδια μου καίγεται ἡ
(Ρώμη!

Μὰ τίποτα δὲν εἶδατε ἀκόμη!

Εἶμαι ὁ Νέρων! Κόσμε,
(τρέμε!

Κύτταξέ με!

Καμάρωσέ με!

Φασκελοκουκούλωσέ με!

Γιούχουσουου!...»

Τὰ λογικὰ τοῦ φουκαρά τοῦ Κοντοστούπῃ ἔχουν σαλέψει ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις! Ὁ νάνος ἔχει τρελλαθῆ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάμου Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου».

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ σὰς καθιστὰ γνωστὸν ὅτι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκαστούμε να τα πληρώσουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επίταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οί τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οί τόμοι, πρὸς 14 δραχ. ἑκάστος. Ἡ βιβλιοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δραχ. καὶ δὲν παίρνει ἔκπτωση. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς βιβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

Προσοχή!!!

Με τὸ μεθεπόμενο τεύχος, τὸ 64, ἀρχίζει μιὰ νέα περίοδος στὴν ἔκδοσι τοῦ «Ὑπερανθρώπου».

Γιὰ νὰ γίνουν οἱ περιπέτειες τῶν ἡρώων μας πιὸ δυνατές, πιὸ συναρπαστικές, πιὸ συγκλονιστικές, ὁ κ. Θάνας Ἀστρίτης ἀποφάσισε νὰ σᾶς προσφέρει ἀπὸ τὸ τεύχος 64 κάθε ἑβδομάδα μιὰ καινοτομία, ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση ὅλους!

Τὸ τεύχος 64 θὰ εἶναι ἀφιερωμένο ἀποκλειστικά στὸν Ὑπεράνθρωπο! Θὰ εἶναι δηλαδὴ μιὰ περιπέτεια μὲ ἥρωα τοῦ Καλοῦ μόνο τὸν Ὑπεράνθρωπο! Τὸ 65 θὰ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Κεραυνό! Τὸ 66 στὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ στὴν Ἀστραπή! Τὸ 67 στὸν Ὑπερέλληνα, τὸ Παιδί — Θαύμα!

Ἔτσι, οἱ Ἠρώες μας ἀντιμετωπίζοντας ὁ καθένας μόνος του τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναπτύξουν ὅλη τὴ δρᾶσι τους καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλη τὴ δύναμί τους!

Δὲν θὰ εἶναι ὁμως ἐντελῶς μόνοι: Θὰ τοὺς συνοδεύει ὁ-
λους ὁ ἀχώριστος σύντροφός τους, ὁ τρομερός... Ὑπερ-
κοντστούπης!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «Ὑπερανθρώπου» ἔχει καθήκον — τιμητικὸ καθήκον — νὰ φέρη στὸ περιοδικὸ καινούργιους ἀναγνώστες, καινούργιους ὁπαδοὺς τοῦ μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Ο ΠΥΡΙΝΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

Το επόμενο τεύχος, το 63, είναι ένα από τα πιο καλογραμμένα τεύχη του «Υπερόνθρωπου».

Μιά επιστημονική αποστολή ξεκινάει για να εξερευνήση και να μελετήση τον πλανήτη "Αρη! Έκεί όμως συναντούν καταπληκτικά, τρομακτικά όντα που, με επίκεφαλής ένα τερατώδη νάνο, έτοιμάζονται να έπιτεθούν εναντίον της Γης!

Οί επιστήμονες στέλνουν μήνυμα κινδύνου στη Γη και οί Υπερόνθρωποι ξεκινούν για να αντιμετώπισουν μιá από τις πιο τρομερές άπειλές, που έχει γνωρίσει ποτέ ή Άνθρωπότης, την άπειλή που εξαπολύει

Ο ΠΥΡΙΝΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

"Ετος 2ον — Τόμος 8ος — 'Αρ τεύχους 62 — Δραχ. 2.
Γραφεία: ὁδὸς Λέκκα 22 (ἐντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιευγραφικὸς Διευτῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Διευτῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Τατασῶν 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
'Ετησίαι Δραχ. 100	'Ετησίαι Δολλάρια 4
'Εξάμηνος > 55	'Εξάμηνος > 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΙΑΝ

1) Ὑπεράνθρωποι S.O.S. ἢ
Γῆ κινδυνεύει!	20) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἄστρον
2) Οἱ τεράτῶνθρωποι ἐκδικού-
νται.	27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑ-
περάνθρωπων
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων
Δίσκων.	28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων
4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.	29) Σατούρα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύ-
ρου Ὑπεράνθρωπου
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρ-
ρέουν.	30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ
6) Οἱ Ὑπ ἄνθρωποι ἐξοντώ-
νονται.	31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	32) Ὁ Μυστικὸς τοῦ Πλανήτη
κρόνου
8) Ὁ Μαύρος Θεὸς Θανατώνει	33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος
9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑ-
περάνθρωπου.	34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ	35) Ζωντανὴ Παγίδα
11) Οἱ Ἄετοί ἐφορμούν!	36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν
12) Τὸ Τσίαινο τοῦ Θανάτου	37) Ὁ Ἄδρατος Ἀνθρωπος
13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν	38) Ὁ Πάσινος Τρόμος
14) Ὁ προδότης παγιδεύεται	39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου
15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!	40) Οἱ Μαύροι Ἐωσφόροι.
16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.	41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ
17) Ἄστροπῆ, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περάνθρωπου.	42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλλήνα
18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνῶν	43) Ὁ Ἑλ Γκοέκ Δεσμώτης
19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου	44) Τὸ Τέρας τῶν Ὀρνιθῶν
20) Ὁ Τόλιμος τῶν Ὀκεανῶν	45) Ἡ Φύσις ἐνδικαίεται
21) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πάσινου
'Ελέφαντα	46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου
22) Ἡ Ἄστροπῆ ἐπιτίθεται	47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ
23) Στὴν Ἀγκαλιὰ Ἐσπετῶν	48) Ἡ Γιγαντομοχία.
24) Σατούρ, ὁ Μαύρος Ὑπεράν-
θρωπος	49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἑλ Γκοέκ
	50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας
	51) Ἡ φλέγουσα Λίμνη
	52) Ὑπερέλληνας
	53) Τζέκιλ, ὁ Κτηνάθρωπος
	54) Στὴν Κοιλία τῶν Τεράτων
	55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ
	56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου

